

De zoektocht

De zoektocht

Frans Busschots

Schrijver: Frans Busschots
Coverontwerp: Walter Baats
ISBN: 9789403607092
© Frans Busschots

Lieve klopte aan. Door het bovenste gedeelte van de deur, dat van glas was, zag ze dat de directrice de rechterhand opstak, als teken dat ze maar moest binnenkomen. De directrice wees een stoel aan, terwijl ze nog even met een document bezig was.

“Hoe is zoiets mogelijk, Lief! Had jij zoiets zien aankomen?”

“Neen, directrice! Ik...”

Zeg maar Gonda, we zijn onder ons. Hoe kan zoiets?”

“Van prima leerlingen kun je dat niet verwachten. Dat brengt onze school in diskrediet.”

“Allée, Gonda! Zoiets moet men niet overdrijven. Ja, ik heb nog privés aan Loni gegeven. Gratis en in opdracht van de school. Wat niet kan, kan niet. Niet iedereen kan ingenieur worden.”

“Ook in klasverband en in alle eerlijkheid: er valt onze school niets te verwijten?”

“Helemaal niet. Loni is wel een vriendelijke jongen, maar hij heeft het niet. Maak er een loodgieter van. Of een politieker; hij zal de partijtucht onbeperkt volgen. Maar vijf uur wiskunde per week, daar is dat kereltje niet voor geschikt. Dat de ouders dat niet aanvaarden, kan ik nog begrijpen. Mijn kind, schoon kind. Vooral die papa van Loni is een tegendraadse man. Wij houden straks klassenraad en de rest is voor de directie. Was er nog iets, Gonda?”

“Het raakt je precies niet veel?”

“Jawel. Maar iedereen is gelijk voor de wet. Sommigen aanvaarden dat hun kind maar voor bepaalde richtingen in het onderwijs geschikt is en dat daar niets aan te veranderen is. En anderen maken er trameland rond. Met commissies en onderzoeken. Wat kost dat allemaal aan

energie. De cijfers tellen toch? Daarbij: ook op andere vakken kreeg Loni te weinig punten. Delibereren, maar het moet kunnen.”

“De directeur van de staatsschool zal in zijn vuistje lachen! Hij heeft altijd gezegd dat ik veel te streng ben.”

“Ludo is een zak, Gonda! Een zak. Was zijn oom geen minister geweest, dan had hij zeker die functie niet bekomen. Ik weet hoe het werkt, Gonda.”

“Heb jij zelf geen belangstelling gehad? Directeur geeft ook een schoon pensioen.”

“Onze Louis verdient een goed centje. En hij doet het graag. Hij noemt zich milieuambtenaar en in werkelijkheid is hij maar chauffeur van een vuilniswagen.”

“Hij werkt toch aan ons milieu. En ik denk dat hij dat met hart en ziel doet.”

“Daar koop je geen pot choco voor, Gonda! Voor het milieu werken is goed, uitstekend zelfs, maar soms sta je aan de kassa en dan moet er iets op je bankrekening staan.”

“Ik dacht dat jij zo voor het milieu bezorgd was?”

“Dat ben ik ook. Maar ons Jill studeert af. Ze wordt achttien jaar en normaal kan ze werk krijgen in de koekjesfabriek. Ik zou niet willen dat er een haar in de boter kwam.”

“Fons weet daar doch niets van? Fons regelt zoiets toch?”

“Ja, maar voor twee pinten doet Fons dat niet. Zo werkt dat niet. En onze Louis is geen, sorry voor de naam, geen ‘gatlikker’. Soms moet hij ook zijn gedacht kunnen zeggen en als hij wat te veel gedronken heeft, en hij is vlug over zijn toeren, dan heeft hij zijn tong niet meer onder controle. En stel dat Amelia problemen maakt over haar zoon.”

“Nog meer problemen, wil je zeggen?” vraagt de directrice.

“Het kan zijn dat mijn dochter daar niet kan beginnen te werken.”

“Dat heeft daar toch niets mee te maken. Daarbij: jouw dochter is toch verstandig genoeg om voort te studeren. Ze heeft een wiskundeknobbel.”

“Onze Louis zegt dat al de kinderen gelijk zijn voor de wet. Tot achttien jaar naar de school en dan werken. Avondonderwijs of om het even wat: maar werken. Eigenlijk heeft hij gelijk, maar ook weer niet. Ons Jill zou het ver kunnen brengen, ja. Maar ik kan geen ruzie maken in ons huishouden. En wat als de andere kinderen zouden gaan reclameren? De oudste was ook heel verstandig, maar onze Louis wist van geen ophouden met kinderen te maken. Wat wil je?”

“Jill zal haar weg wel vinden.”

“Als je 's avonds thuiskomt van je werk en je ruikt naar koekjes, dan heb je niet veel goesting meer om iets te doen.”

Vroeger rook een café naar bier en in het slechtste geval ook naar bruin zeep; nu naar kuisproducten die bijna geen schuim meer maken en een zachte ammoniakgeur verspreiden. De bierreuk van vroeger zorgde vlug voor een sfeer, die je nergens anders kon ervaren. En de achtergrondmuziek kwam vroeger van zelf opgenomen liederen uit de tijd van toen. Nu stond er meestal een lokale radio op, met praatgrage diskjockeys. En omdat ze soms ook zinnige dingen zegden, bleef de radio op 'De Kalkoen' staan. Ook omdat de cafébazin familie was van een van de stichters van die vrije radio, bleef de radio daarop staan.

Louis kwam het café binnen. Ludo zat met zijn rug naar de deur, aan de ronde tafel voor de stamgasten. Zonder zich om te draaien riep Ludo luid naar Louis. Hij herkende de stap van zijn vriend.

“Je bent laat, makker. Verloren gereden?”

Louis stapte tot aan de tafel.

“Ik heb een nieuwe auto gekregen. De grote baas van Man is erbij gekomen. En natuurlijk dat ook onze bazen erbij waren. Het was mooi weer vandaag. Als ik honderdduizend kilometers kan rijden zonder stukken, dan krijg ik een gouden horloge. Tweehonderdduizend dan kom ik met een reportage in ons personeelsblad. En voor 250.000 mag ik een week naar Kreta, alles inbegrepen.”

“Daar ben je vet mee, Louis.”

“Ik mag ook de fabriek van Man gaan afzien en er is zelfs eten bij.”

“Geweldig!”

“Zeker!”

”Dus een keer in de gracht rijden en alles is om zeep!”

“Met zo een auto rij je niet in een gracht.”

“De baas zei dat ik een van de beste chauffeurs was. En er hing zelfs een Vlaamse vlag bij de ingang van de werkplaats. Voor mij een Rodenbach.”

“Ik dacht dat jij alleen een tripel van Westmalle dronk?”

“Een Rodenbach heeft ook iets magisch.”

“Twee Westmallekes, Maria. Als je samen aan een tafel zit moet je hetzelfde drinken.”

“Het is het moment niet om te discutenen, Ludo.”

“De jongste heeft gedaan op de school, heb ik gehoord. Is ze zo een beetje handig?”

“Van mijn andere kinderen ben je toch tevreden?”

“In mijn afdeling is er voorlopig niemand nodig, in de productie kunnen ze wel iemand gebruiken, maar die ploegbaas daar is een pezenwever. Iemand die nooit tevreden is. Kan jouw dochter goed omgaan met een zagenvent?”

“Het schijnt dat alle zagenventen van het dorp, in ‘Het Graankorreltje’ werken.”

Maria bracht twee tripels van Westmalle op.

“Wanneer zou ze mogen beginnen? Gezondheid!”

“Volgende week. Hoe heet ze?”

“Jill. Een gekke naam, ja, maar mijn vrouw vond dat mooi!”

“Het schijnt dat het een slimme trees is. Zo voor kleuterleidster, dat moest toch lukken.”

“Mijn andere kinderen hebben niet kunnen studeren omdat we de centen niet hadden. Nu het min of meer zou kunnen, vindt mijn vrouw dat het niet kan. Alle kinderen gelijk voor de wet, zie je? Ze moet later maar studeren, als ze getrouwd is.”

“Met vrouwen kun je last hebben, Ludo. Dat weet jij toch ook?”

“Ik?”

“Ja, jij. Of is dat al te lang geleden? In Antwerpen?”

Jij ging altijd naar de premières van de toneelstukken van jouw nonkel en soms zelfs twee keer naar hetzelfde stuk. En plots was dat gedaan. Dat zwartje dat zich blond liet verven, snap je?”

“Verdomme, Louis! Begin daar niet meer over! Ik wilde geen kinderen. Maar jij maakte vijf kinderen en de jongste mag nog niet voor poetsvrouw studeren. Omdat de anderen te dom waren!”

“Ho, dat laat ik niet zeggen, Ludo! Ze waren slim genoeg, maar we hadden geen centen, man!”

De cafébazin kwam tussen Ludo en Louis staan, handen in de heupen.

“Willen jullie eens wat meer articuleren? Ik versta jullie niet!”

“Jill, je bent toch zo laat!”, riep Lieve, haar mama een beetje kwaad.

Jill sloot de deur achter haar. Een beetje te krachtig misschien, maar daar zijn deuren toch voor gemaakt, niet? Jill stapt blijgezind op Lieve toe. Die zit op een oude stoel in de veranda.

“Ik weet nu wat ik wil gaan doen, mama.”

“Ja, wat,”

“Studeren, mama.”

Lieve lacht, een beetje zenuwachtig. “Studeren, kind! En wie gaat dat betalen? Gaan werken in het koekskesfabriekje. Wij hebben jouw loon nodig. Ons Maria gaat trouwen, heb ik zo hier en daar al gehoord. En ons Els is afgedankt. En jij dan nog gaan studeren?”

“Als ons vader wat minder pinten dronk. Ik rij met mijn fiets wel naar Mechelen. Thomas Moreschool. Kleuterleidster.”

“Ons vader? Hij komt straks wel naar huis. Goed zat. Hij ging aan Ludo vragen of er voor jou geen werk was. Je weet dat Ludo daarvoor kan zorgen.”

“Je weet toch wel dat Ludo kan drinken als een koe en dat onze Louis bijna alles moet betalen. Ludo, dat is krapuul, mama. Een afzuiper!”

“Maar hij heeft voor werk van onze kinderen gezorgd. Of niet soms! Kindje, maak het niet moeilijker dan het al is. Studeren kun je nog altijd. Met avondschool en Midden Jury. En je ergens opwerken in een firma. Werken en nog eens werken, dochtertje. De bazen zien wel dat jij een goede arbeidskracht bent.”

Jill stapt naar de zetel toe.

“Mijn opa, jouw papa, zei altijd dat goede werkers geen promotie konden maken. Een nietsnut die het goed kon uitleggen, dat is een ideale baas. Hij was een handige

kerel, en lief ook. Hij heeft heel zijn leven bij de gemeente gewerkt.”

“Hij heeft niet kunnen genieten van zijn pensioen.”

“Maar hij zal altijd in mijn geheugen blijven als de wijze man die tijd maakte om naar mij te luisteren, en dat kan ik van iedereen niet zeggen. Dat zo een lieve man nog zo jong moest sterven.”

“Ik vind het goed, Jill, dat jij van mijn papa gehouden hebt. Maar hij had dan ook veel gebreken.”

“Van de ene persoon ziet men gebreken en van de andere niet, hoor ik al eens zeggen. Hij was lief voor mij en maakte altijd tijd als ik hem nodig had.”

“Voor de ene wel, voor de andere niet. Ik zal aan mijn man vragen Mary je mag beginnen in de koekskesfabriek.”

“Ik wil studeren, mama. Studeren.”

“Probeer dan ten minste, enkele weken!”

“Dan is de school al lang begonnen!”

“Heb ik dan helemaal niets te zeggen? Jij bent altijd een dwarsbalk geweest, Jill! Wij bedoelen het voor je goed. Er komen nog jaren genoeg waarop je voor jezelf zult moeten beslissen. Daarbij: misschien kun je nog burgemeester worden. Daarvoor moet je geen diploma hebben. Misschien wel twee keer per dag je tanden wassen, want als je veel moet praten, ...”

“Ik wil gewoon studeren, mama. Studeren. Een toekomst opbouwen.”

“Vrouwen moeten kinderen kopen. Het huishouden doen. Voor de man zorgen.”

“Misschien studeer ik voor zuster in een klooster.”

“Dan zullen ze voor jou speciaal nog een klooster moeten bouwen. Jij wil terug naar de middeleeuwen.”

“Neen, mama. Ik wil mijn eigen leven leiden. Leven zoals ik het aanvoel. Volgens mijn mogelijkheden. Zoeken naar geluk!”

“Geluk bestaat niet, kindje. Dat is een fabeltje. Probeer content te zijn en je bent gelukkig.”

“Jouw geluk, mama, moet ik niet. Ik wil geluk dat geboren wordt uit het leven van iedere dag. Eens tegenslag hebben, eens blij kunnen zijn omdat er wat vreugde in je handen valt. Door dik en dun. Gelukkig zijn. Vandaag eens een slecht rapport in de school en morgen het meeste punten hebben van allemaal. Je inzetten en genieten van het leven. Zie je! En nu ga ik slapen.”

Jill slaat de deur van de keuken toe en loopt de trap op. Twee uur later komt Louis thuis. Met zeker twee pinten te veel uit.

“Jill, maandag om halfacht bij ‘de bloemzak’. En doe maar een kort rokje aan. Het is een oude vent.”

Jill hoorde het maar met een oor. Maar ze wist nog niet wat ze zou gaan doen. Een jaartje verliezen, dat was nog geen heel leven. Morgen zou ze beslissen. Ze was echter vastbesloten zelf haar leven in handen te nemen. Ja, de koekjesfabriek, en waarom ook niet. Al haar zussen en broers waren daar begonnen. Maar nadien was alles nog mogelijk.

Jan, 'de bloemzak', zat achter zijn bureau waarop enkele zakken met staaltjes bloem stonden. Hij had een computerprobleem op het moment waarop Jill binnenkwam. Hij keek even op en verdiepte zich dan weer op het computerprobleem.

"Wie ben jij?", vroeg hij terwijl hij naar de computer keek.

"Jill!"

"Rare naam."

"Ja, je hebt gelijk. Maar de tijd dat iedereen Marie of Maria heette is al lang voorbij. Ik vind dit een mooie naam."

"Met twee letters l vanachter? Maar kind toch! Hoe zal ik je gaan noemen? Els?"

"Mijn zuster heet zo. Gewoon Jill, mijnheer. Heb je problemen met je computer? Ze zijn soms koppig, hoor ik hier en daar al eens."

"Ken jij iets van formules met bloem? Bloem om koekjes te bakken?"

Jill komt achter het bureau staan. Zij kijkt naar het computerscherm.

"Bloem? Misschien wel. Maar van computers ken ik veel. Zal ik je helpen?"

Het was een eenvoudig probleem. Alle ingrediënten samen moest 100% zijn. 52 gram bloem moest 50 gram zijn. Gewoon opgelost.

"Opgelost!"

"Zo eenvoudig? En waarom lukte dat bij mij niet?"

"Dat moet je aan je computer vragen. Maar misschien kan ik je wel helpen. Ik kan die formule ook programmeren. Dan gaat er een belletje rinkelen als iets fout loopt. Wat was de bedoeling?"

"Ze willen een nieuw koekje maken. Eentje zonder suiker. En ik moest wat helpen. Ingenieurs werken graag met

helpers die zich thuis voelen in het samenstellen van testhoeveelheden.”

“En als ik nu eens in jouw plaats een handje toestak? Ik eet graag koekjes. Heb jij een proefopstelling met oventje?”

“Vorige week is er een vrachtwagen met suiker in de gracht gekomen. En toen kwam de directie op de idee om een koekje zonder suiker te bakken. Er zijn al enkele koekjes gebakken, maar allemaal afgewezen. Ja, en waarom ook niet. Als jij een lekker koekje kunt maken, en morgen een korter rokje draagt, dan valt er nog te praten”

“Afgesproken, baas. Ik moest me vandaag nog melden bij de personeelsdienst. Misschien kun jij dat voor mij doen, dan ga ik meteen aan de slag, voor dat koekje. Baas, ik zie dat zitten! En krijg ik dan meteen opslag?”

De volgende dag was bijna een ramp voor Jill. Zeker een twintigtal koekjes lag op het bureau van Jan, die zo nu en dan eens kwam kijken. En met het hoofd schudde. Aan zijn gezicht te zien, dacht Jill dat Jan precies liever zou hebben dat het experiment mislukte. Zeker nu Jill in de plaats van een kort rokje een lange zwarte broek droeg.

Even voor vier uur, het moment waarop iedereen naar de fietsenstalling ging om huiswaarts te rijden, proefde Jill haar laatste koekje van die dag. Voor de volgende dag had ze al wat ideeën. Ze zou zeker niet opgeven, wat Jan ook maar dacht.

Wat smaakte dat koekje héérlijk. Zacht en tandvriendelijk.

“Jan, Jan”, riep Jill. Maar er kwam geen antwoord.

“Baas, baas”, riep Jill nog krachtiger.

“Waar brandt het? Ik was al aan het fietsenhok. En als je mij nog eens dringend nodig hebt, juffrouw, roep dan maar ‘baas’. Als de directeur dat hoort, dan zal hij zeggen dat ik geen gezag heb over mijn personeel.”

“Sorry, Jan, maar je **moet** zeker eens proeven. Mijn uitvinding is af.”

Een beetje tegen zijn goesting proeft Jan van het nieuwe koekje zonder suiker.

“Maar dat is heerlijk, Jilleke! Weet je wat dat betekent? En wat een schone kleur. Bruinachtig en dat gele boordje; van waar komt dat kleurtje? En waarom die eigenaardige vorm. Een acht?”

“We gaan naar de directeur, Jan. Als hij dit goedkeurt dan kan dat morgen al in productie gaan. Ook voor de verpakking heb ik een uitgewerkt idee. Acht koekjes in een pakje. De naam? Achtjes, zonder suiker. De kleur van de verpakking? Een beetje bruin en een paar gele streken.”

“Ik ga wel naar de directeur, juffrouw. Hij zal dat niet graag hebben, dat personeel erbij komt. Zijn bureau is als een heiligdom. Daar mogen alleen zijn onderdirecteurs komen en uitzonderlijk ook de afdelingshoofden, zoals ik.”

“Toch geweldig dat men met liefde voor het vak en in gedachten bij de mensen die suikerziekte hebben, zo een resultaat kan bekomen. Hij zal blij zijn dat er een nieuw product kan gelanceerd worden. Weet je wat: ik kan dit product ook bij de concurrentie aanbieden.”

“Wat op mijne computer staat is van onze fabriek.”

“Dat kan, Jan, maar op jouw computer staat niets over dit koekje. Ik weet in welke richting de wereld draait. We zullen dat allemaal moeten bespreken. Kom, ik ga naar de onderdirecteur, Anja Peeters. Dat lijkt mij een vriendelijke madam. Ga je mee?”

Op het bureau van Anja, die verantwoordelijk was voor reclame en promotie, lagen tal van reclametijdschriften, kriskras door elkaar. Een echte warboel. De deur van haar bureel stond open.

Zij zag Jan en Jill toekomen.

“Problemen met het nieuwe personeelslid, Jan?”

“Helemaal niet. Wij hebben samen een uitvinding gedaan. Je weet toch dat er aan mij gevraagd is om een voorstel te doen over de samenstelling en de presentatie van een suikervrij koekje?”

Anja knikte.

“Wel, wij komen er over praten.”

Jan toonde een stukje van het nieuwe koekje. Anja bekeek, een beetje wantrouwig, en beet dan heel voorzichtig van het koekje.

“Dat is het! Dat is het! Gefeliciteerd, Jan! Daar zit opslag in voor jou! En wat heeft het nieuwe juffrouw daarmee te maken?”

Jan keek naar het venster dat op de binnenkoer uitkeek. Enkele arbeiders van de onderhoudsploeg waren met wat inoxbuizen aan het sleuren. Er zou ook wat laswerk moeten gebeuren en de binnenkoer was daarvoor uiterst geschikt.

Jill ging naast Jan staan en keek hem indringend aan.

“Ik was de stimulator. Ik bezielde Jill, de nieuwe werkracht van mijn dienst.”

“En?”

“Zij heeft het nieuwe product samengesteld. Ze heeft fantastische ideeën. We moeten haar in ons bedrijf houden.”

“Ook als je weet dat de Amerikanen onze fabriek willen overnemen?”

Anja bekeek Jill van kop tot teen.

“En jij kunt morgen nog zo’n lekkere koekjes bakken? En mij de formules geven? Heb je al een naam voor dit koekje?”

Jill vroeg met een gebaar of ze mocht gaan zitten. Jan en Jill zetten zich neer, Anja legde de reclameboekjes een beetje terzijde.

“Ik vind dat wij eens moeten praten, mevrouw. Dit koekje, ik noem ze ‘Achtjes’, kunnen de productie van deze fabriek doen verdubbelen. Vergeet die Amerikanen. En ook de Chinezen. Deze fabriek is belangrijk voor de regio.”

“Hoe zie jij dit dan allemaal?”

“De wettelijke reglementen respecteren. Ik bezorg jullie de formules en de praktische manier van werken. Ik krijg, volgens het octrooirecht, mijn aandelen in de winst. Ik bezorg jullie morgen de nodige documenten.”

“Wij kunnen dat zelf allemaal regelen. Waarom zouden wij dat niet zelf kunnen afwerken? Wij zouden zo vlug mogelijk de productie willen opstarten. Stuur het bestand met de formules en de praktische manieren van werken, maar naar mij door, Jan. Kan dat straks nog? Morgen is de directeur terug op de fabriek.”

Jan keek naar Jill. Verdorie. Dit had Jan wat beter moeten opvolgen. Hij had nooit gedacht dat dit jong ding, amper een meter zestig groot en een zak aardappelen zwaar, zo een uitvinding kon doen.

“Jill, we moeten dit samen even bekijken. Willen we het meteen doen?”

“Zeker, Jan. We maken een planning op. Ik zal morgen alles nog eens moeten uitproberen. De juiste verhoudingen ken ik zo van buiten. Maar de marges moeten we nog bestuderen. Hoe alles smaakt als ik een paar gram van het ene of andere ingrediënt te veel of te weinig toevoeg. In een industrieel proces moet men de spelingen van alles eerst uitproberen. Ook de temperatuur en de baktijden zijn belangrijk. Ik bezorg jullie morgen alle documenten in drie exemplaren. Ik moet eerst nog iemand raadplegen.”

“Natuurlijk, Jill, dat wij jouw rechten willen waarborgen. Ik denk dat jouw broodje hiermee gebakken is. Proficiat. Jij

mag meteen weggaan. Jan, jou moet ik nog even spreken. Dag, Jill, tot morgen!”

Jill kreeg een slap handje van Anja en meteen begreep zij dat die Anja niet te vertrouwen was. Vooral de manier waarop ze naar Jill keek, met een klein beetje minachting zelfs, deed haar het ergste vermoeden. Ja, het was een toeval dat Jill de samenstelling van een lekker koekje ontdekte. Neen, ze zou zich niet laten doen door die Anja of Jan. In het naar buiten gaan nam Jill enkele papieren mee die ze in de buurt van de weegschaal had laten liggen. Ook de indruk van haar balpen op de papieren die nog niet beschreven waren, nam ze mee. Je weet maar nooit, dacht ze.

Diezelfde avond stapte ze naar het Gildehuis. Ze wist dat haar vroegere leraar Nederlands daar bijna iedere avond ging biljarten. Ze had geluk: hij was er al. Zijn tegenspelers waren nog aan hun tas aan het prutsen. Hij stapte op haar toe?

“Kan ik je helpen, Jill? Je ziet er toch zo bedroefd uit?”

Jill vertelde heel haar verhaal. Dat ze graag zou willen studeren, de ‘uitvinding’ in de koekjesfabriek. En het wantrouwen dat ze had. Zij vertelde hem dat ze de documenten wilde opmaken en haar rechten wilde gevrijwaard zien. Je moet vooral de originele papieren bewaren, vond de leraar Nederlands. En als er iets misging, dan mocht ze altijd komen raad vragen.

De volgende morgen werd ze extra vriendelijk ontvangen door Jan. De afspraak bij Anja was voorzien voor 9 uur. Ondertussen moest Jill haar papieren maar eens lezen en zich bezighouden.

Ook de directeur was aanwezig.

“Wij zouden graag rechten aan jou toekennen, Jill. Maar volgens internationaal recht, kan dat niet, mag dat zelfs

niet. Trouwens voor zo een koekje kunnen wij niets betalen. Wij zullen daarom geen enkel document ondertekenen. Uit het geheugen van de elektronische weegschaal hebben onze computerspecialisten heel het verhaal kunnen samenstellen. Anderzijds weten we nog niet of we een koekje zonder extra suiker toevoeging in productie zullen nemen. Natuurlijk dat je als ongeschoolde kracht bij ons in dienst mag blijven. We zullen je zo vlug als het maar mogelijk is, promotie bezorgen en je een goed loon geven. En als we toch, vroeg of laat, op je kennis van een suikervrij koekje beroep willen doen, dan zullen we Jan wel contacteren. Jan heeft al een plaatsje voor jou vrijgehouden in de productieafdeling.”

Jill kreeg het koud en warm. De bandieten, dacht ze. Ze hebben alles gestolen en kortelings zullen ze mijn koekje onder een andere vorm produceren. Opeens kreeg ze een tegengoesting van de leiding van de koekjesfabriek. Ze hadden met haar nog niet gedaan.

Zonder nog een woord te zeggen stapte zij het bureau uit en verliet de fabriek. De directeur riep haar terug, maar Jill hoorde niet. Zij hoorde niets meer. ‘Ze komt wel terug’, hoorde ze de directeur met sterke stem zeggen.

Op de binnenkoer waren de lassers met die inoxbuizen bezig.

“We moeten het slim aanpakken”, zei de directeur. “Natuurlijk dat wij in ons recht staan. Maar recht is soms krom. Aan de slag dan maar!”

Jill krabbelde wat op een papiertje en haalde al de papieren uit haar sacoche en dropte die in de brievenbus van haar vroegere leraar Nederlands.

Even later stond Jill voor het uitstalraam van de nieuwe kledingwinkel in het dorp. Echt nieuwsgierig keek ze naar de nieuwe topjes en de veelkleurige lange broeken. Ze was zo verdiept in haar ‘studie’ dat ze niet merkte dat